

Posudek oponentky bakalářské práce

Název: Čínská energetická politika v subsaharské Africe (Ropa za zbraně)

Autor: Jan Hejčl

Předkládaná bakalářská práce se věnuje v literatuře mnohokrát probádanému, byť nadále relevantnímu tématu – energetické politice Čínské lidové republiky v subsaharské Africe a strategii ČLR – ropa za zbraně. Autor si klade za cíl pojmenovat klíčové aktéry a analyzovat čínské investice a jejich dopady na bezpečnostní situaci zvolených zemí subsaharské Afriky, především v kontextu dodávek zbraní za ropu, a to ve třech státech – Angole, Nigérii a Súdánu. Výzkumnými otázkami, na které se autor snaží hledat odpověď, jsou: Jaké jsou vzájemné vztahy Čínské lidové republiky s vybranými státy subsaharské Afriky – Angolou, Nigérií a Súdánem, jakým způsobem se v průběhu let 1995–2015 vyvíjely? Existují případy, kdy lze jednoznačně říci, že Čína výměnou za vytěžené suroviny a investice poskytla dané zemi zbraně či prostředky na jejich nákup? Autor dochází k závěru, že ČLR mění ropu za zbraně jen v případě Súdánu. V ostatních případech se tato domněnka nepotvrdila.

V práci autor postupuje logicky. Nejprve vymezuje jednotlivé pojmy, se kterými v práci pracuje. V následující kapitole věnuje pozornost energetické bezpečnosti samotné Číny. Následně se zabývá historickými vztahy mezi Čínou a Afrikou, a Čínou a jednotlivými vybranými státy. V podkapitolách této části autor věnuje pozornost go-out policy ČLR a založení a fungování Fóra čínsko-afričské spolupráce. V jednotlivých podkapitolách věnovaných africkým státům pak autor zjišťuje, zdali lze tyto případy značit jako příklady, kdy docházelo k výměně zbraní za ropu.

Po obsahové stránce vykazuje práce několik nedostatků. V úvodu jsou cíle a otázky uvedeny velice nepřehledně, práce by si v tomto ohledu zasloužila jejich jasnější vytyčení. V části práce, která se týká go-out policy (s. 32–33) je pak diskutabilní, co všechno tato politika zahrnuje. Autor sem zařazuje prakticky všechny dimenze vztahů mezi ČLR a Afrikou, od investic pro humanitární pomoc. Nicméně tato strategie je daleko užší a vztahuje se hlavně na domácí podniky ČLR a podporu Pekingu v jejich zahraničních investicích. Považuji tedy za zavádějící uvádět v této podkapitole i takové dimenze vztahů, které do ní nepatří. Vzhledem k tématu práce, které se zaměřuje na výměnu zbraní za ropu, bych pak čekala více prostoru, který by se věnoval historii těchto vztahů, a to nejen s Afrikou. Stejně tak rozvoj zbrojního průmyslu a jeho aktéři v ČLR zůstali v práci opomenuti. Je sice pravda, že se autor této problematice věnuje, ale dle názoru oponentky nedostatečně a prakticky jen v jediném odstavci (s. 30).

Po formální stránce má oponentka rovněž několik výhrad, byť kvalitu práce výrazněji nesnižují. Po jazykové stránce se v práci občas vyskytují gramatické chyby a některá souvětí jsou poněkud těžkopádná a zbytečně dlouhá. Nekonzistentní je pak psaní číslovek a letopočtů. Pozitivně naopak lze naopak hodnotit velké množství zdrojů, a to zejména cizojazyčných, byť i zde lze narazit na nedostatky v odkazování (např. tečky za odkazy, chybějící datum náhledu), ale to už lze považovat za marginálie. Velice kladně rovněž hodnotím grafy a tabulky v textu, které jej vhodně doplňují a usnadňují čtenáři orientaci v problematice, kterou autor nastiňuje.

I přes výše uvedené nedostatky se domnívám, že předkládaná práce splňuje požadavky kladené na bakalářské práce a **doporučuji ji obhájit**.

V Praze dne 14. 8. 2017

Mgr. Iva Sojková, M.A.